

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria A

Warszawa, dnia 11 lipca 2016 r.

Pozycja 53

POSTANOWIENIE

z dnia 6 lipca 2016 r.

Sygn. akt K 10/14

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący
Leon Kieres – sprawozdawca
Stanisław Rymar
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz
Andrzej Wróbel,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym w dniu 6 lipca 2016 r., wniosku Prokuratora Generalnego o zbadanie zgodności:

- 1) art. 2 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2014 r. poz. 228) z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 3 ustawy powołanej w punkcie 1 w zakresie, w jakim dotyczy spraw utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim na skutek łowieckiego postępowania dyscyplinarnego, z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

I

1. Prokurator Generalny (dalej: wnioskodawca) we wniosku z 24 kwietnia 2014 r. zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 2 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2014 r. poz. 228; dalej: u.z.p.ł.) oraz art. 3 u.z.p.ł. „w zakresie, w jakim dotyczy spraw utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim na skutek łowieckiego postępowania dyscyplinarnego”, z art. 42 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji.

Wnioskodawca wskazał, że w następstwie stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 listopada 2012 r. (sygn. K 21/11, OTK ZU nr 10/A/2012, poz. 119) niezgodności:

a) art. 34 pkt 6 w związku z art. 32 ust. 4 pkt 2, 3 i 11 ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm.; dalej: prawo łowiec-

kie) „w zakresie, w jakim dotyczy dyscyplinarnego sądownictwa łowieckiego”, z art. 42 ust. 1 Konstytucji,

b) art. 33 ust. 6 prawa łowieckiego „w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa członka Polskiego Związku Łowieckiego, wobec którego zastosowano sankcję dyscyplinarną inną niż utrata członkostwa w Związku lub w kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczone za nie sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego, do wniesienia odwołania do sądu”, z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji,

podstawa prawna prowadzenia przez Polski Związek Łowiecki (dalej: PZŁ) dyscyplinarnego sądownictwa łowieckiego została uchylona w dniu wejścia w życie wyroku TK z 6 listopada 2012 r. (tj. 21 listopada 2012 r.).

21 kwietnia 2014 r. weszła w życie u.z.p.ł., której celem było dostosowanie prawa łowieckiego do wymogów konstytucyjnych określonych w wyroku TK z 6 listopada 2012 r. Zdaniem wnioskodawcy przepisy przejściowe i dostosowujące zawarte w tej ustawie godzą w art. 42 ust. 1 Konstytucji, „powielając *de facto* zręby konstrukcji prawnej uznanej już raz przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodną z ustawą zasadniczą”.

W ocenie wnioskodawcy dopiero po wejściu w życie u.z.p.ł. został spełniony formalny wymóg ustawowego określenia, jakie czyny zostały zabronione pod groźbą kary dyscyplinarnej, i od tego momentu prowadzenie przez PZŁ sądownictwa łowieckiego stało się ponownie dopuszczalne. Jak zaznaczył wnioskodawca: „Ze względów oczywistych, postępowania dyscyplinarne będą mogły być prowadzone wyłącznie w sprawach deliktów dyscyplinarnych popełnionych od dnia 21 kwietnia 2014 r. [tj. dnia wejścia w życie u.z.p.ł.]”.

Tymczasem zaskarżone przepisy u.z.p.ł. umożliwiają kontynuowanie postępowań dyscyplinarnych wszczętych na podstawie przepisów zakwestionowanych przez Trybunał w wyroku z 6 listopada 2012 r. W szczególności u.z.p.ł. nie przesądziła „o zakończeniu postępowań dyscyplinarnych wszczętych przed dniem 21 listopada 2012 r. [tj. dniem wejścia w życie wyroku TK z 6 listopada 2012 r.]”, a jej art. 2 nakazuje wręcz, aby do spraw z zakresu odpowiedzialności dyscyplinarnej wszczętych przed dniem 21 listopada 2012 r., a niezakończonych prawomocnym orzeczeniem sądu łowieckiego, było stosowane prawo łowieckie w brzmieniu nadanym przez u.z.p.ł. Zdaniem wnioskodawcy ustawodawca dopuścił, aby – pomimo rozstrzygnięcia Trybunału w sprawie K 21/11 – dyscyplinarne postępowania łowieckie dotyczące czynów, które w momencie popełnienia nie stanowiły deliktu dyscyplinarnego zabronionego przez ustawę, były kontynuowane. W art. 5 ust. 2 u.z.p.ł. zostały one wręcz zakwalifikowane jako „sprawy dyscyplinarne w toku”.

Z kolei w odniesieniu do art. 3 u.z.p.ł. wnioskodawca stwierdził, że na mocy tej regulacji „sądy powszechne mają w dalszym ciągu procedować w sprawach, w których utratę członkostwa w PZŁ orzeczono w zdelegalizowanym dyscyplinarnym postępowaniu łowieckim, i to w oparciu o statutowe (a nie ustawowe) określenie czynu zabronionego w postępowaniu represyjnym”.

2. Marszałek Sejmu nie przedstawił stanowiska w sprawie.

3. Rada Ministrów nie przedstawiła stanowiska w sprawie.

II

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Przystępując do rozpoznania sprawy, należało przypomnieć, że w dniu 30 sierpnia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 293; dalej: ustawa o TK z 2015 r.). Wyrokiem z 9 marca 2016 r., sygn.

K 47/15 (OTK ZU nr A/2016, poz. 2), Trybunał Konstytucyjny stwierdził w całości niekonstytucyjność ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2217; dalej: ustawa nowelizująca). Skutkiem wyroku TK jest to, że obowiązująca ustawa z 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym podlega stosowaniu w wersji nieuwzględniającej zmian wprowadzonych przez zakwestionowaną nowelizację. Z uwagi na obalenie domniemania konstytucyjności ustawy nowelizującej w całości, a także poszczególnych jej przepisów, w szczególności art. 2, a także art. 1 pkt 10, art. 1 pkt 12 lit. a i art. 1 pkt 14, zagadnienia dotyczące wyznaczania terminów rozpraw i posiedzeń (art. 80 i art. 87 ust. 2 ustawy o TK z 2015 r.), liczby sędziów wymaganej do orzekania i większości, w jakiej zapadają wyroki w pełnym składzie (art. 44 ust. 3 i art. 99 ust. 1 ustawy o TK z 2015 r.) reguluje ustawa o TK z 2015 r. w brzmieniu sprzed nowelizacji.

2. Stosownie do art. 49 ust. 3 ustawy o TK z 2015 r., wnioskodawca może najpóźniej w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu niejawnym, cofnąć wniosek.

Postanowienie TK z 30 czerwca 2016 r. o rozpoznaniu wniosku Prokuratora Generalnego, sygn. K 10/14, na posiedzeniu niejawnym zostało doręczone wnioskodawcy tego samego dnia. Pismo Prokuratora Generalnego, w którym wycofał wniosek, opatrzone jest datą 4 lipca 2016 r. i zostało doręczone 5 lipca 2016 r. Zachowany zatem został siedmiodniowy termin, o którym mowa w art. 49 ust. 3 ustawy o TK z 2015 r.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, ukształtowanym pod rządami ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), które zachowuje swoją aktualność w tym zakresie również w odniesieniu do ustawy o TK z 2015 r., przyjmuje się, że prawo do cofnięcia wniosku w powyższym terminie mieści się w granicach swobodnego uznania wnioskodawcy i jest jednym z przejawów zasady dyspozycyjności, na której opiera się postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym (por. postanowienia TK z: 15 lipca 2010 r., sygn. K 21/09, OTK ZU nr 6/A//2010, poz. 64; 9 kwietnia 2013 r., sygn. K 20/12, OTK ZU nr 4/A/2013, poz. 43; 17 lipca 2014 r., sygn. K. 19/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 82; 16 czerwca 2015 r., sygn. K 30/13, OTK ZU nr 6/A/2015, poz. 92).

W tej sytuacji Trybunał umarza postępowanie na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r.